

Seniausi A. Vaičiulaičiui rašyti Jono Aisčio ir Bern. Brazdžionio laišakai datuojami 1939 m. bei 1940 m.

A. Vaičiulaičio rinkinyje galima aptikti kitų šalių rašytojų – prancūzų L. Estang, A. Devoe, norvegės S. Undset laiškų. Susirašinėjo su O. Milašiaus kūrybos leidėjais A. Silvaire'u, L. Galtieru, H. Gardineru. Yra dailininko M. Dobužinskio, filosofo W. Szykarskio, meno istoriko, kritiko B. Berensono, italų žurnalisto G. Salvatorio ir kitų laišakai. Minėtinas prancūzų filosofo J. Maritaino atsakymas į A. Vaičiulaičio laišką, kuriame kalbama apie Lietuvos okupacijos nepripažinimą.

Artimas dvasinis ryšys A. Vaičiulaitį siejo su J. Aisčiu. Abu Nepriklausomos Lietuvos augintiniai, leidę savo knygas Kaune. Vėliau, vienam išvykus studijuoti į Prancūziją, o kitam dirbti į Italiją, jų draugystės saitai persipynė dar tvirčiau. Laiškuose kalbama apie dailės kūrinius, apie kūrybos paslaptis. Lietuvos okupacija sukretė abu jautrius menininkus. Laiškuose atsispindi tuometinių dienų nuotaikos ir skausmingi išgyvenimai. Atkaklaus A. Vaičiulaičio rūpesčio ir pastangų dėka J. Aisčiui buvo išrūpinta darbo vieta Marianapolio kolegijoje ir jiedu su žmona Aldona sėkmingai pasiekė Amerikos krantus.

Vėliau susirašinėjimas irgi tęsėsi. Abu menininkai sielojosi dėl kultūrinio literatūrinio darbo JAV, sunkumų leidžiant knygas. Mirus kūrėjams, jų žmonos, norėdamos turėti originalus, pasikeitė vyrų laiškais. Taigi A. Vaičiulaičio rinkinyje saugomi jo laišku J. Aisčiui originalai ir poeto laiškų kopijos.

Reikšmingas ir įdomus susirašinėjimas vyko su iš Lietuvos universiteto laikų artimu draugu bei plunksnos broliu Bernardu Brazdžioniu. Pirmieji jo laišakai rašyti A. Vaičiulaičiui į Romą iš Lietuvos. Poetas nuosekliai aprašo 1940 metų okupaciją – šmaikščiai ir taikliai apibūdina kai kurių lietuvių rašytojų pataikavimą sovietinei valdžiai, su skaudžia ironija ir sarkazmu kalba apie vykstančius „teigiamus“ pokyčius. Bern. Brazdžionio laišakai, pagreitino rašytojo, likusio be pragyvenimo šaltinio Vatikane, apsisprendimą vykti į JAV. Ypatingos istorinės vertės yra Bern. Brazdžionio laišakai, rašyti iš DP stovyklos Vokietijoje. Juose atskleista nežinioje atsidūrusio poeto skurdi kasdienė buitis, tačiau kupina kūrybinio polėkio: rašo apie lietuvių rašytojų tremtyje draugijos įkūrimą, laikraščių ir žurnalų leidimą, knygų spausdinimą.

Iš Tėvynės prievarta pasitraukusių rašytojų laiškuose atsispindi skausmingiausi mūsų šalies istorijos puslapiai, dramatiški žmonių likimai, o per juos – ir visos lietuvių tautos tragedija. Vėliau daugelis jų atsidūrė Amerikoje, kiti įsikūrė Kanadoje ar Australijoje ir tęsė susirašinėjimą su savo geradariu, globėju. Iš esamų A. Vaičiulaičio rinkinyje laiškų galima išskirti šiuos korespondentus: Vincą Krėvę-Mickevičių, Vydūną, Faustą Kiršą, Mykolą Vaitkų, Stasį Santvarą, Jurgį Jankų, Leonardą Andriekų, Vincą Maciūną, Mykolą ir Vaclovą Biržišką, Vincą Ramoną, Jurgį Savickį, Alfonsą Nyką-Niliūną, Henriką Nagį, Henriką Radauską, Paulių Jurkų, Kazį Bradūną, Juozą Girnių, Joną Grinių, Antaną Maceiną, Zenoną Ivinskį, Stepą Zobarską, Stasį Būdavą, Juozą Kėkštą, Vladą Šlaitą, Povilą Gaučį, Kotryną Grigaitytę, Vytautą Bagdanavičių, Praną Naujokaitį, Liudą Dovydeną, Stasį Pilką, Alfonsą Šešplaukį-Tyruolį, Kleopą Jurgelionį, Benediktą Rutkūną, Kazį Barėną, Stasį Ylą, Kostą Ostrauską, Algirdą Landsbergį, Aloyzą Baroną, Antaną Ramūną, Zentą Tenisonaitę-Hellemans, Stasį Lozoraitį, Edvardą Turauską, Stasį Girdvainį, Jurgį Gimbutą, Bronių Kviklį, Praną Joniką, Juozą Eretą, Joną Puziną, Aleksį Rannitą, Ivarą Ivaską, Vincą Brizgį, Stasį A. Bačkį, Albiną Valešką, Adomą Varną, Vytautą Kazį Jonyną, Petrą Kiaulėną, Žibuntą Mikšį.

Ypatingai brangūs A. Vaičiulaičiui buvo laišakai iš okupuotos ir vėliau Nepriklausomybę atgavusios Lietuvos – Antano Kniūkštos, Juozo Grušo, Dominyko Urbos, Juozo Apučio, Jono Juškaičio, Alfonso Maldonio, Alberto Zalatoriaus, Vytauto Kubiliaus, Nijolės Miliauskaitės, Vaidoto Daunio ir kitų.

Rašydamas laiškus profesoriams Albertui Zalatoriui ir Vytautui Kubiliui, A. Vaičiulaitis pasiliko kopijas. Tai išsamūs autobiografiniai šaltiniai, kurių pagalba pavyko ne tik iliustruoti vieną ar kitą rašytojo gyvenimo įvykį, bet ir sužinoti apie jo kūrybos paslaptis. A. Vaičiulaitis buvo iš tų kuklių kūrėjų, kurie nemėgo kalbėti ar rašyti apie save: „Aš jokių autobiografijų nerašiau ir nemoku rašyti. Rašyti apie save yra prieš visos mano esybės nusistatymą: jausčiaus tikrai nemaloniai“ (Iš laiško D. Mickienei 1992 m. balandžio 30 d.).